

въси над красивите червени устни. По низкия си ръст и пъргавината, той по-скоро ^{му} приличаше на деспот Слав, отколкото на брата си.

Безволен и покорен ^{на} пред волята на хитрия кир ^е Теодор, той се бе подчинил ^{на} за първата си жениба, така сега и за втората, след смъртта на сръбкинята. Малката Мария, незаконната дъщеря на българския цар, за него бе само едно средство да услужи на брата си и да стане зет на Хемския повелител. Дали това младо момиче, непознатото и с нищо неизвестно, щеше да му бъде добра и верна съпруга, никък не го засягаше. Едва ли това дете щеше по нещо да прилича на прочутата си браговчедка Мария, бившата константинополска императрица, за която се разнасяха толкова чудни и невероятни неща. Мануил се отправи с бързи стъпки към деспота, застана зад гърба му и зачете договора, който определяше преди всичко неговата собствена съдба:

"В името на светата и неделима Троица, Амин. Теодор, с Божия воля избран император на Тесалоника, Албанон и Тесалия, изпраща на всеблагочестивейшия цар Иоан Асен своите поздравии и пожелания за здраве, благоразположение и спасение от Бога. За възвеличаване на славата на нашата държава, ние решихме да се обърнем към самодържеца на българите, с пожелание за братство и сватовска връзка, която е особено желана от нашия висок дом..."

Мануил преброди с очи до края на пергамента, видя условията на договора и внезапно запита:

- Можеш ли ми каза, драги деспоте, как изглеждат тия твои роднини. И коя е по-хубава от двете, дали Мария или по-малката, Белослава. Та ако трябва, докато е време, да променим името.

Деспот Слав прехапа устни, ала нищо не отвърна. Не му се напавеше тоя начин да се говори за Асеновите моми. Те бяха мили и любезни деца, отгледани и образовани като истински царски дъщери. И понеже Мануил настоя, той отвърна бързо и сухо:

- И двете приличат на баща си. И са по-хубави отколкото можеш да си представиш.